

HUMOR & SEX

3

HŘÍCHY
KRÁLŮ...
A KRÁLOVEN

JITKA MOODY

KNIHA TŘETÍ

HUMOR 3 & SEX

**HŘÍCHY KRÁLŮ...
A KRÁLOVEN**

Jitka Moody

Humor & Sex 3
Hříchy králů... a královen

Vydalo nakladatelství Jitka Moody
ISBN 978-80-908844-7-2

Copyright © Jitka Moody, 2023
Cover © Jitka Moody, 2023

Tahle kniha se snaží dostát rčení,
že kdo nezná historii, je nucen ji opakovat.
Napříč historií, i když v rámci pouze dvou
kontinentů, si kniha vypůjčila
fascinující a slavné
historické postavy a postavila je
do situace, kde je běžně nevidáme.
Do choulostivých a vtipných scén.

Obsah

<i>Prolog</i>	7
Šalomounův drobný omyl - aneb příběh Královny ze Sáby.....	11
Božská jiskra - aneb příběh Alexandra Velikého.....	31
Řecké oslavy plodnosti - aneb příběh Kleopatry.....	47
Ani žena, ani muž - aneb příběh Caliguly	60
Jak umírají císařovny - aneb příběh Messaliny.....	73
Hrozba zanedbávaných žen - aneb příběh Barbory Cellské	86
Náboženský nesoulad - aneb příběh Jindřicha VIII.	97
Syn starobylé krve - aneb příběh papeže Alexandra VI.....	109
Panoptikum - aneb příběh Ivana Hrozného	119
Ďáblův stroj - aneb příběh Rudolfa II.	130
Píseň o lásce - aneb příběh Ludvíka XIV. zvaného Král Slunce	142
Císařova muka - aneb příběh Napoleona Bonaparte	155
<i>Doslov</i>	171
<i>Drobné uvedení historie a faktů do souvislosti</i>	172
<i>Trilogie Humor & Sex</i>	177
<i>O autorce</i>	178

Prolog

Jmenuji se Albert. Albert Kosmák.

Ale to za chvíli zapomenete. Lidé mají ve zvyku z paměti vytěsnit to nepodstatné.

Říká se tomu zjednodušování a je to proces, díky němuž může lidský mozek v podstatě bez újmy fungovat pár desítek let. Kdybyste se do něj snažili nacpat všechno, kdybyste z něj chtěli mít obrovskou nepřehlednou skládku vypotřebovaných nebo nepoužitelných informací, zhroutil by se. Pokud to chcete s detaily, jestli chcete vidět rentgeny a grafy, běžte za nějakým doktorem.

Jděte a vyptávejte se. Ale to jste pak na nejlepší cestě mít z mozku měkkou, kluzkou, zapáchající skládku.

Tak mi zkuste věřit. A svůj mozek hezky nechte, ať si probere, co uloží a co pošle kamsi k recyklaci. Přirozený výběr informací.

Stejně to funguje i s historií.

Máte za to, že minulost je cosi, co proběhlo a co je krom pár zaznamenaných útržků navždy ztraceno? Koukáte na blázny, kteří se šfourají v blátě a jsou celí bez sebe, když natrefí na nějaký úlomek, cár rozkládajícího se papíru zvětřelého tím, jak prošly věky? Necháte se strhnout jejich nadšením, jste ochotni věřit, že kamsi do děravé mozaiky přibyl droboučký kamínek?

Žijete v tom, že celou známou historii lidstva poslepovanou z fragmentů zápisů, starých knih či kronik najdete v brožovaném vydání u pokladny v hypermarketu?

Ovšem že tomu věříte. K té iluzi vás vychovali.

Tak co byste rádi věděli?

Zajímá vás ztracená Atlantida? Ptejte se. Co konkrétně chcete znát?

Nebo toužíte slyšet o tajném sňatku „panenské královny“ Alžběty I.? Jste zvědaví, kdo opravdu napsal Romea a Julii či Zkrocení zlé ženy? Rádi byste mobil na Elvise?

Vážně. Ptejte se.

Vyzkoušejte si mne.

Tipnete si, která královna potřebovala ke vzrušení slyšet houkat sovu, a to jen jeden konkrétní druh?

Nechejte si vyprávět o králi, co měl problémy s tím, že dával průchod svému potěšení z bujarých radovánek příliš brzy. Představte si, že před vyvrcholením nahlas odříkával všechny modlitby, které znal. Takový Otčenáš prý dával pod pět vteřin. No, jen si to představte. Až jedna dáma ho drobet vyvedla z míry, když zbožně sepnula ruce na nahých nadrech a Zdrávas si střihla spolu s ním. Zabralo to tak báječně, že ten večer se žádný vrchol nekonal.

Ale napadlo vás, k čemu vám tohle všechno vlastně bude?

Takhle to berte.

Ve skutečnosti jsou po světě obrovské knihovny přečpané archivy. Některé rukopisy pocházejí ještě z Alexandrijské knihovny, ale mají tu i starší poklady. Najdete v nich všechno. Odpovědi na otázky, které vás nikdy nenapadlo si položit.

Mezi těmi regály s citlivou klimatizací kmitají lidé vláčející před i za jménem spousty vědeckých titulů. Jejich tváře nejspíš znáte. Z odborných publikací, ale i z populárních kanálů jako National Geographic nebo Viasat History, kde s vlídně shovívavým úsměvem povídají na kameru, že ohledně Turínského plátna je spousta hypotéz. Legend. Teorií. Tenhleten chlápek by vám mohl spatra odvykládat, jak se jmenoval nešťastník, jenž ukřižovanému Spasiteli zašoupanul pod žebra kopí, a také co mu k tomu pak doma od plic řekla jeho sladká žena. Místo toho přívětivě kušní o tom, že historická postava Ježíše z Nazaretu je dodnes obestřena tajemstvím. Legendami.

Teorie. Spousta teorií.

No jen se ho zeptejte.

Já jsem jen kronikář. Život mi plyne v jedné z obrovských podzemních knihoven, probírám se v zaprášených rozích nově nalezenými a čerstvě přeloženými fragmenty. Pak podle tématu nebo osob, věků a souvislostí doplňuju kroniky. Životopisy. Data.

Přepisují historii, ale učebnic dějepisu vašich dětí a také jejich dětí se to nedotkne.

Do zpráv se to nedostane.

Žádné křiklavé titulky v novinách.

Mít o těchhle věcech přehled, to musíte patřit k té úzké hrstce vyvolených, které každá doba znala trochu jinak. Číst jejich oběžníky. Vlastnit jejich konta a potrásat si rukou s prezidenty.

Chápejte, k ničemu by vám ty informace nebyly.

Jak si Don Juan uhnal impotenci.

V kterém roce to měli Habsburkové na starém kontinentu opravdu nahnuté.

Kdy byla ve skutečnosti objevena Amerika. Nebo o kolik dříve se podívali do Evropy Aztékové.

Ty věci by vám neseseděly k tomu ostatnímu, co vám máma a učitelé pracně vtloukli do hlavy. Nevěděli byste, čemu věřit. Všechno, co jste znali, by najednou vypadalo jinak.

Bylo by to jiné.

Co dál? Rozpad hodnot. Systémů. Padaly by vlády.

Já už jsem starý a za svůj život jsem sepsal stovky kronik. Takovým tím kudrlinkovým rukopisem a navoněným archaickým stylem jsem škrábal na ruční papír.

Musí vám být jasné, že když se v knihovně nacházíte v pozici jednoho ze stovek mravenců, tak se z ní neodchází. Žádná výpověď dohodou, do kartónové krabice naházené tužky, několik diářů a hrnek od kafe s odřeným uchem. Tohle manželství s historií se nerozdělí. To máte, až dokud vás smrt nerozdělí.

Časem přijde nuda, pak touha některé z těch pikantních příběhů vyprávět.

Podělit se.

Nemůžete v životě projít tolik stohů papírů, aniž by to na vás zanechalo stopy. Já se ven nedostanu. Tyhle stránky ale třeba ano.

Vybíral jsem ty příběhy opatrně. Svět, jak ho znáte, se vám pod nohama nepohne. Ostatně vždycky máte snadné východisko. Jednoduše tomu odmítnete věřit.

Vlastně můžete pochybovat i o tom, zda kdy existoval nějaký Albert Kosmák. Jen do toho.

Jestli se vám s tím bude lépe žít...

Šalomounův drobný omyl – aneb příběh královny ze Sáby

Už se mi stane vzácně, aby mě něco pobavilo. Rozesmálo. Co ale funguje zaručeně, jsou takové ty rádoby vědeckou hatmatilkou psané články lidí, kteří berou bibli doslova. Vychvalují cudnost žen té doby a u mužů zdrženlivost, prostotu. Pokoru.

To se snad tenkrát rozmnožovali dělením?

Takový příkladeček za všechny. Tihle lidé budou třeba s vážnou tváří tvrdit, že mezi královnou ze Sáby a králem Šalomounem bylo jen přátelství. Přesně takhle vám to povědí.

Podle těch, co se v Knize knih šfourají jak medik na patologii, přivezla královna ze Sáby a k Šalomounovým nohám složila báječně nevidané bohatství. Usilovala o jeho spojenectví, její země byla totiž závislá na přízni krále Izraele.

A že prý tu vyhlášenou exotickou krásku a chytrého, výzvy, přepych a ženy milujícího vladaře v nejlepších letech, chlápka, co navíc sepsal Píseň písní, jediné povídání o ženském bříšku a podbříšku nebo stehnech, které kdy uslyšíte z kazatelny, tak toho nenapadl lepší způsob navázání spojenectví, než že on luštil její hádanky a ona mu pro změnu dlouhé noci povídala, jak ten náš úžasný svět půjde zvolna, ale neodvratně do kytiček.

Představte si ty bohaté, voňavé arabské róby, skrze které můžete spočítat i pihy a v nich fešandu s vášnivým pohledem, a teď si představte, jak vás zajímá jen, jak lidé za bratru tři tisíce let propadnou hříchu.

Dokonce i bible smířlivě nadhazuje pár náznaků, že on udělal, co jí na očích viděl.

Nechci hned zkraje být za cynika, ale chlapík, který si v harémech drží tisíce žen, moc na čtení z těch něžných očí nebude. Spíš si do nich promítá, na co má chuť sám.

Jenže někdy se to celé zvrtně tak, že pravdu najdete i v těch verzích, které se zřetelně vylučují.

Prostě se na věc nedíváte ze správného úhlu.

Čistě pro rovnováhu byste měli vzít v úvahu, co jsem našel v jejím deníku. V deníku Michaldy Kumany, známé jako Sibyla nebo též královna ze Sáby. Něco dalšího jsem objevil v zápiscích Šalomounových písařů.

Když po bezva večeri Šalomoun pronesl, že pro ni dal připravit pokoje v křídle paláce určeném ženám, jednu drobnost opomenul.

Vážně prkotinu. Za zmínku skoro nestojí.

Skoro.

Ještě ráno, kdy si to Sibyla bosky přicupitala do jeho obřího zlatého paláce a ladně se králi sesunula k nohám, vše šlo hezky hladce. Podle plánu.

Jejího plánu.

Za ní do hustých řádek otroci zatím dověkli macaté truhlice se zlatem a macaté otrokyně před sebe půvabně kladly hedvábné šály a další drahé hadříky, co měly ještě před minutkou omotané na nahém těle. Také koše plné drahokamů a zase další zlato. A slonovina a vzácné santalové dřevo. A ještě zlato a tucty košů s vonnými oleji. Pak klece s barevnými ptáky a potom jiné, větší, s hrdelními, hlad a vztek vyjadřujícími zvuky lvů a levhartů.

To jen tak krátce.

Namátkou.

Pro představu.

Psát tohle jako účetní položky pro bernák, tak to ještě pár stran vezme.

Král Šalomoun si majestátně dřepěl v tom svém vyvýšeném přelácaném křesle, na bocích jemně vyřezávaná křídla rozpustilých

andělů. Blahosklonnost, s jakou obvykle přijímal dary, se změnila na potěšený úsměv a ten se zase přetavil v masku úžasu.

Defilé nosičů a ženské nahoty pokračovalo.

Popravdě, ohromit chlápka proslulého nestydatým bohatstvím je celkem fuška. V paláci, kde byly stěny obložené zlatem a všude mramor a slonovina, kdejaká tretka od masivních svícňů po miskou, co si v ní vyrácháte ruce špinavé z dlouhých cest, to vše z nejryzejšího zlata.

Vtip byl v tom, že nešlo o dary.

Bylo to věno.

K tomuhle to mělo směřovat.

Místo tisíců povolných žen v rozsáhlém bludišti harému měl mít izraelský král už brzy jen jednu ženu. Takhle to Sibyla viděla ve svých vizích.

Jenže nemusíte právě umět věštit, abyste pochopili, že hluboký výstřih nebo nějaké to odhalené kolínko stačit nebude. Dokonce i královna ze Sáby, fešanda proslulá široko daleko a objevující se v erotických snech mužů urozených i plebejců tak často, že byste na ně mohli dát tisknout plakáty s programem, tak i ona potřebovala trochu píchnout. Drobet popostrčit.

To měla obstarat jemná dávka pečlivě namíchaných feromonů.

Jen si to představte. Na každého z nás funguje jedna jediná kombinace. Štrádujete si to po světě a hledáte muže nebo ženu, s níž utvoříte dokonalý pár. A třeba po nocích studujete chytré příručky, jak toho pravého poznáte. Podle očí? Podle hlasu? Jestli patříte k těm, co mozek rádi trápí banalitami, máte snad promyšlené desítky scénářů, jak tomu druhému dát na vědomí, že existujete.

„Slečno, myslíte, že se k bílému vínu hodí rudé růže?“ možná říkáte.

Nebo: „Madam, kolik mne bude stát, abyste se už nikdy neusmála na jiného?“

Přitom si vystačíte s triviálností jako „Neznáme se?“. Jde o to, že docela stačí přijít, nenápadně nakrčit nos a čichnout si.

Vážně. Nic víc.

A buď to ucítíte, to bodnutí do hrudi a kolena se vám trochu podlomí, dech krapítek zrychlí, nebo jděte hledat dál.

Pomůže nedumat nad tím, jestli v to osudné setkání dvou spřízněných duší budete mít vy právě rýmu nebo ona na sobě naplácaný agresivní parfém.

Ještě víc pomůže, když jste slavná věstkyně, která tu a tam zahlédne i něco užitečnějšího než války a mor. To potom jako podle receptu namícháte vůni, co skoro nevoní, a tu jedinečnou směs feromonů, těch pár vzácných kapiček určených pro konkrétní osobu si kápnete na cíp hedvábného kapesníčku.

Ale Sibyla nemínila krále pobláznit láskou.

Její cíl byl od hrudníku spíš na jih.

Berte v úvahu, že když se vám rozbuší srdce, mozek má poněkud utlumené hlasovací právo, ale jakžtakž funguje. Pokud ale napumpujete tu správnou dávku krve do ztopořeného mužského ega, rozum spolehlivě vypnete.

Pochopitelně k tomu musí být vhodná doba. Když královna v půvabném gestu pokory složila Šalomounovi k nohám svůj hold i své dary, vystačila si prozatím jen s úsměvem.

A tak zatímco královi otroci s hlasitým supěním odnášeli všechno to, co tam předtím pracně natahali Sibylini nosiči, chopil se izraelský panovník role hostitele.

Nejprve on a ta půvabná královna courali po úzkých uličkách rozlehlých zahrad a proplétali se složitými vzory, do nichž byly sestříhány husté keře. Náhodně ty vzory jen vypadaly. To se totiž zahradník, starý, rozmrzelý eunuch, snažil rozpomínat na své ztracené mládí.

Na svou ztracenou erekci.

Na to, jak s tou erekcí obvykle naložil, a leckde zacházel do anatomických podrobností.

Abyste tuhle galerii objevili, museli byste se vyškrábat na nejvyšší strom hned vedle nejmenšího rybníčku.

Je asi zbytečné dodávat, že právě tohle neměl Šalomoun zrovna ve zvyku. Ale kohosi to napadnout muselo, protože jak jinak byste se o tom mohli dočíst v jednom málo známém dílku jinak proslulého básníka.

Pikantní zmínka je i v sotva dochovaných cárech rukopisu neznámého autora. Nedaleko těch zvláště upravených keřů měl prý vyrůst

slavný Šalomounův chrám i s prima výhledem na kouzelné výtvo-
ry umělce, jehož fantazie byla často poměrně velikašsky vychýlena mimo
realitu. To pak kněží nejstaršího svatostánku rozjímali ve věži, rozváž-
ným zrakem shlíželi dolů a v těch božských úkazech se snažili rozpo-
znat svatá přikázání nebo objevit nějakou vyšší pravdu.

Prorocství.

Sepsali ta prorocství. Do kůže svázali a ztichlému davu rozrušeným
hlasem v tom božím chrámě vyprávěli.

Některá se naplnila.

Teď mě na patře trochu šimrá pokušení jedno dvě zmínit, ale slíbil
jsem, že ty pravdy, co by vás dlouhly do žeber, nechám na pokoji.

Tak v téhle báječné zahradě se Šalomoun a Sibyla procházeli a tla-
chali o podivnostech a tajemstvích světa. Ve stínu jakéhosi stromu
pak baštili nějaké ovoce, když ona přivřela oči. Zúžila je do štěrbin
a z hrdla nebo možná přímo z útrob, pokud tedy budete věřit těm, co
prý byli u některé z těch prorockých chvil, zkrátka ozval se zastřený
hlas.

Pravila cosi o rybách a rybářích. Příběh plný náznaků a podoben-
ství. Detaily neznám, ale z těch útržků, co jsem kde našel, mi můžete
věřit, že chytří byste z toho beztak nebyli.

Ani Šalomoun se právě netvářil jako zosobněná moudrost, jestli se
tedy budeme bavit na rovinu.

Když se Sibyla přestala chvět, když oči zase otevřela, ujistila se, že
ji král nejen naslouchá, ale civí na ni, jako by ten do smyslné křeči sta-
žený obličej nebyl prorocký sen, ale orgasmus. A sotva popatřila klín
jeho mužně se dmoucí, jak by to možná popsal on sám, bylo zřejmé,
že jeho myšlenky se moc okolo rybářů netočí.

Spíš vypadal, že má co dělat, aby škubání a křeč ve tváři nepostihla
i jeho. Bez toho tlachání o rybách, ovšem.

Jestli jste chlap, tak tušíte, kolik myšlenek se asi tak může objevit
v mozku, ze kterého krev odtekla docela jinam. A pokud jste žena, víte
to naprosto přesně.

Sibyla pochopitelně byla žena.

A také jí bylo jasné, že tahle chvilka se musí využít, a z rozvrko-
čeného krále hned tahala rozumy. Tlačila ho k výkladu té prima vize.

Zahrnula ho dotazy a pořád se nimrala v detailech, hádala se o slovíčka a gesta.

Zdůrazňovala, že ta vize se jí vrací.

Ve snech a teď už ji přepadá i za dne. Plaše, ba dokonce snad i trochu bezbranně a sladce sklopila oči, když povídala, že za ním přijela o pomoc. Vysvětlovala Šalamounovi, kterému se celý svět scvrkl do přetlaku dvou přezrálých rajčat, co každou chvíli musejí vypustit šťávu, tak tomu povídala, že se za ním vypravila pro jeho vyhlášenou moudrost. Pro radu, tak to říkala.

„Dej mi, proč jsem přijela, nedrž to v sobě, můj pane,“ vybízela ho a on už fakticky měl za to, že nic jiného mu nezbude.

Asi vás nepřekvapí, že z něj žádné jasné stanovisko nevypadlo. Jen šalomounsky vyhlásil, že teprve při večeři jí vyloží, co ta vize znamená.

„Jistě se chcete osvěžit, má vzácná paní,“ řekl jí. „Smýt prach z cest a třeba si před hostinou i trochu odpočinout,“ povídal. „Ta vize zatím v mé mysli dozraje a vydá plody.“

Jestli vás tedy zajímá můj názor, tak mnohem šalomounštější by bylo pod tím olivovníkem nebo snad jabloní, prostě tam někde z ní strhnout všechny ty orientální hadříky. Královnu sice nepřinesl žádný otrok ve zlacené truhle a nepoložil jemu k nohám, jenže sotva mohl nevidět, co všechno bylo myšleno coby dar.

Ale uznávám, že Šalomoun je tady on.

Chvíli nato už Sibyla cupitala za svižně si vykračujícím mladým otrokem. Proplétali se chodbičkami, prošli několik menších pokojů i velkých síní.

Královna ze Sáby přitom zálibně šmejdila očkami po vši té nádheře kolem. Svou věc si byla zatraceně jistá. Jestli dokáže takhle jednoduše vykresat vášeň ze Šalomounových ocílek, co s ním teprve večer provede ta kouzelná vůně na kapesníčku.

Jak snadno si zvykne na svůj nový domov.

Berte jako fakt, že k podobným úvahám byste na jejím místě také neměli daleko.

Nejspíš máte určité povrchní představy o ráji. Ale jestli nesnášíte mravence, pokud se štítíte pavouků nebo hlodavců a všichni ti brouci

a housenky a otravné vosy a komáři, tohle všechno fakticky nemusíte, do toho třeba trpíte na sennou rýmu, tenhle Šalomounův palác by pro vás byl nejspíš to pravé.

Prěpych a blahobyť v nadživotní velikosti.

Parádně zdobené tapisérie a měkké vyvýšené rohože. Zlaté nádobí na zlatých stolech. Každou z těch věcíček jako by vytvořil a na správné místo upíchl ten, kdo by vám o pohodlí mohl dělat týdenní přednášku.

K tomu přidejte spoustu úslužných otroků, kteří podají, připraví či provedou oč si řeknete, takže ani nezaznamenáte, že vám snad může chybět elektřina. S dalšími, co vás ovívají voňavými listy a také s chladivou vodou ve strouhách protékající podlahou, vůbec nevzdechnete po klimatizaci.

Místo televize nevzdělané otrokyně. Hloupé dialogy, zprávy o katastrofách a večer trocha zkušeného sexu.

Z expozic zlatého ráje a myšlenek o ještě zářivější budoucnosti vedla cesta Sibylly do malé místnosti v zadní části traktu paláce. Tam už čekal malý hlouček otrokyň s čistými šaty, královnina důvěrnice Sára, horká koupel a také omluva, že pokoje Šalomounova vzácného hosta se stále připravují.

Z flakonku, který měla Sára neustále u sebe, pečlivě odměřily tři kapky vzácné esence na připravený kapesníček. Na stolku nechaly ten kousek hedvábí vstřebat vůni, co vlastně vůbec nevoni. Nasát feromony Šalomounovy iluze dokonalé ženy.

Nechat ten kapesník chvíli jen tak ležet bylo bohužel nezbytností. Teprve za takovou hodinu, i když dejte tomu radši víc, tak až potom jste ho mohli bezpečně vzít do ruky. Pak nehrozilo, že při dotyku vám ta esence zůstane na kůži několik dní.

Větší pitomost už je jen cáknout si ten zázrak rovnou na tělo.

Mezitím Sibylly otrokyně vykouपालy, doruda drhly kůži. Vytřely dosucha a namasírovaly vonným olejíčkem. A ještě potom pečlivě omotaly její tělo do všech těch barevných průsvitných hadříků, vytvořily složité přehyby a volány přesně do tvaru, o němž na první pohled docela přesně víte, že je lepší šaty vyhrnout než vysléct.

Do záhradří putoval kapesníček a Sibylla byla připravena hrát a vyhrát.

Večeři si představte spíš jako hostinu pro celý královský dvůr. Tváře mnoha národností a barev a těla všech velikostí, vtěsnaná do luxusních hadříků jak od stejného krejčího. Mastili si tváře a nacpávali pupky a do ještě nerozkousaných soust nalávali víno. Z opojení tím vínem se nahé paže a stehna proplétaly.

Tak se tvořily skupinky dvou, tři a vícehlavé.

Že na těchhle radovánkách s občerstvením máte cvičit počty jen na hlavách, místo abyste se pokoušeli rozeznat ruce nebo nohy, co tvoří pár, tak tohle vám diskrétně poví otrok hned u dveří. Když vás na něco takového pozvou poprvé, vyplatí se tomu úplatnému lotrovi vmáchnout do upocené dlaně nějakou tu minci.

Má to své praktické stránky.

Jestli jste náhodou chlap a třeba i nemáte nic proti občasným hrátkám s hnědou dírkou, zato přesně víte, že vám sedí jen aktivní role, dobře zvažte, kam se cpete.

Co hledáte, je ženská hlava. Jen to.

Takových už bylo, co koukali po hezkém nahém zadku a pak, vprostřed toho chumlu, který nejenže vypadal, že to umí rozparádít, tak tam jste zírali do samých mužských tváří.

U dveří do hodovní síně vám pro ten případ povědí, že máte vycouvat. Zdůrazní, že váš krok by měl být důstojný a pevný, bez zaváhání.

Nepřemýšlejte o tom, co vidíte.

Jednejte.

A to nejdůležitější: za žádných okolností se nedívejte dolů. Třeba to berte, jako byste každým krokem udržovali balanc přes úzký most nad propastí.

Protože pak, v tom těsném kruhovém obklíčení, civíte na bodce útočně namířené do středu jako magnetem přitahované střelky. V tom středu pochopitelně trčíte vy a jestli jste už stačili napočítat do tří, doba vašeho plynulého ústupu je nenávratně pryč.

Životní koloběh pak půvabně pokračuje a váš nahý zadek přiláká dalšího pitomce, co se rozhodl ušetřit pár drobných na úlisném otrokovi u dveří.

Tohle všechno musíte vědět, abyste si představili těžký pach pižma a tučného masa vznášející se všude okolo.